

[Hassing-Jørgensen.]

tidligere har gjort gældende, at det maa bero paa den enkelte Stats Skøn, hvorvidt Forudsætningerne for de i Folkeforbundets § 16 omhandlede Forpligtelser er til Stede. Men jeg vil derimod gerne stille det Spørgsmaal: Hvorfor er det de ærede Medlemmer saa magtpaaliggende at fremkalde en Erklæring fra den højtærede Udenrigsminister om, at vi vil være anderledes stillede, hvis en lignende Situation skulde indtræde som den, der forelaa her i 1935? For hvis Skyld skal den Erklæring afgives? Er det Meningen, at nogen anden end den danske Regering og Rigsdag, i hvilken Situation der maatte komme til at foreligge, skal have noget at sige over for os?

Det forekommer mig, at de ærede Medlemmer trygt kunde overlade det til den Regering og Rigsdag, som maatte komme til at staa over for en Afgørelse, at træffe Afgørelsen paa Grundlag af alle de til den Tid foreliggende Omstændigheder. De ærede Medlemmer skulde ikke ønske, at der ved en saadan Lejlighed skal foreligge en Erklæring fra den nuværende Regering, som kunde betyde nogen Vanskelighed for Indtagelsen af det Standpunkt, man til den Tid maatte anse for at være det bedste for os. Erklæringen af 1. Juli 1936 fremhæver en Ret for Folkeforbundsforsamlingens Medlemmer, som ogsaa fandtes tidligere, men som de indvundne Erfaringer giver dem Anledning til at hævde. En Forandring af Folkeforbundspagtens Indhold har de 7 Stater ikke tilsigtet at gennemføre.

Hvis jeg forstaar det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft rigtigt, saa synes han at tillægge Erklæringen den Betydning, at den skulde nødvendiggøre en anden Militærordning end den, vi nu har. Jeg tror at kunne fastslaa, at Erklæringens Afgivelse ingen som helst Indflydelse har haft paa det ærede Medlems egen Stilling, skønt han har misforstaaet dens Indhold. Den Ordning, som det ærede Medlem nu tilstræber efter Erklæringens Afgivelse, er nøjagtig den samme, som han ønskede for denne Erklærings Afgivelse. Dengang sagde han, at vi havde saadanne Forpligtelser over for Folkeforbundet, at vi nødvendigvis maatte have en stærk Militærordning for at kunne opfylde disse Forpligtelser. Forudsætningen var ikke rigtig, vi havde ingen saadanne Forpligtelser. Nu paastaar det ærede Medlem, at vi har frigjort os for disse Forpligtelser, og saa

maa vi af den Grund have en stærk Militærordning. Jeg tænker mig, at ligegyldigt hvad der sker eller ikke sker i Verden, vil det ærede Medlem altid uddrage den Konsekvens deraf, at vi maa have en stærk Militærordning.

Jeg tror heller ikke, at denne Erklæring har haft nogen Betydning for andre Landes Militærordning; en helt anden Sag er det, om de Erfaringer, som er gjort med Hensyn til Folkeforbundets Myndighed til at mægle i Konflikter, og navnlig de mislykkede Forsøg paa at mægle mellem Japan og Kina, Italien og Abessinien, kan have øvet en Indflydelse paa, hvorledes forskellige Lande siden har ment at burde indrette deres Militærordning. Uden Tvivl har Folkeforbundets svigtende Evne til at løse disse Konflikter haft sin Betydning, og den er forstærket ved Tysklands, Japans, Italiens Holdning over for Forbundet. Men disse Kendsgerninger forelaa for os, da vi vedtog Militærordningen i dette Foraar. Denne Ordning hviler paa den Forudsætning, at vi under en europæisk Stormagtskonflikt vil fastholde vor Neutralitet.

Og hvad betyder saa dette Ord? Det betyder efter alle Danskes Opfattelse dette, at vi ikke under nogen Omstændighed vil tage Parti for eller imod de krigsførende Grupper. Der er noget i det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Krafts Definition, som jeg maa advare imod. Det ærede Medlem siger, at det betyder, at man forbeholder sig sin Frihed til at holde sig uden for Striden og udtaler sin Vilje til og sit Ønske derom. Efter min Anskuelse maa Neutralitetserklæringen, som Tilfældet var i 1914, være uden Forbehold, hvis den skal blive respekteret. Vi kan ikke, som Italien og forskellige Balkanlande gjorde dengang, vente og se, hvorledes det gaar. Man maa kunne stole ubetinget paa, at vi ikke paa noget Tidspunkt eller under nogen Omstændighed vil tage Parti. Maaske er det ærede Medlem Hr. Ole Bjørn Kraft enig med mig heri, men jeg vil gerne høre en Bekræftelse deraf.

Det, der skiller, er da de forskellige Anskuelser om, i hvilket Omfang denne Neutralitet skal kunne forsvares ved Vaabenmagt. Herom siger den konservative Anskuelse, at vi er pligtige at sætte hele vor fysiske, økonomiske og moralske Styrke ind paa at hindre ethvert Forsøg paa at besætte Landet eller nogen Del deraf. Mange — og jeg antager navnlig de fleste konservative Borgere — tænker herved umiddelbart paa Grænsen. Derfor bør man